

29 Οκτωβρίου, 1993

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΝΤΩΝΗ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5753).

Διάφορηξη αποθήκης και κλοπή κατά παράβαση των άρθρων 294(α) και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

Κλεπταποδοχή κατά παράβαση των άρθρων 306(α) και 20 του Ποινικού Κώδικα.

Απόδειξη — Μαρτυρία συναυτουργού — Το Δικαστήριο μπορεί να στηριχθεί στη μαρτυρία αυτή χωρίς να αναζητήσει ενισχυτική μαρτυρία εφόσον προειδοποιήσει τον εαυτό του για τον κίνδυνο που συνεπάγεται τέτοια απόφαση — Η προειδοποίηση πρέπει να αναγράφεται στην απόφαση. 5

Απόδειξη — Αξιολογία μαρτύρων. 10

Αιτιολογία δικαστικών αποφάσεων — Η πεποίθηση του Δικαστή πως ένας μάρτυρας λέει την αλήθεια πρέπει να αιτιολογείται με συγκεκριμένα στοιχεία της υπόθεσης όταν σ' αυτήν υπάρχουν γεγονότα που καθιστούν αναγκαία την αιτιολόγηση. 15

Μεταξύ της 9 και 12 Αυγούστου 1991, διαρρήχθηκε αποθήκη της Εταιρείας Βάσος Ηλιάδης Λτδ στη Λεμεσό και κλάπηκαν ποτά, συνολικής αξίας ΛΚ29.473,56 τα οποία σύμφωνα με την κατηγορούσα αρχή οι κατηγορούμενοι διέθεσαν προς πώληση προς τον Αντρέα Τζιαπούρα. Το άτομο αυτό θεωρήθηκε ότι ήταν συναυτουργός στο αδίκημα της κλεπταποδοχής γιατί γνώριζε όταν αγόραζε τα ποτά ότι ήταν κλοπιμαία και είναι πάνω στη μαρτυρία του που βασίστηκε εξ ολοκλήρου η καταδίκη των εφεσείοντων στη δεύτερη κατηγορία. 20

Οι κατηγορούμενοι δεν κλήθηκαν σε απολογία στην πρώτη κατηγορία λόγω έλλειψης μαρτυρίας που να τους συνδέει με αυτή. 25

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αφού προειδοποίησε τον εαυτό του

5 για τον κίνδυνο να στηριχθεί στη μαρτυρία του Τζιαπούρα χωρίς να αναζητηθεί ενίσχυσή της από άλλη μαρτυρία που να συνδέει τους εφεσείοντες με τη διάπραξη του αδικήματος στη δεύτερη κατηγορία έκρινε πως αυτός ήταν αξιόπιστος μάρτυρας και αποδέκτηκε την μαρτυρία του ως ορθή και αληθή.

10 Σε έφεση εναντίον της καταδίκης οι εφεσείοντες ισχυρίστηκαν ότι το Δικαστήριο έσφαλε στην κρίση του αναφορικά με την αξιοπιστία του Τζιαπούρα και κατά συνέπεια η μαρτυρία του έπρεπε να απορριφθεί ως αναληθής. Επίσης ισχυρίστηκαν ότι η απόφαση είναι παντελώς ανατιολόγητη πάνω στο θέμα της αξιοπιστίας του μάρτυρα αυτού. Οι παράγοντες που σύμφωνα με τους εφεσείοντες στοιχειοθετούσαν την αναξιοπιστία του Τζιαπούρα ήταν η διάσταση της μαρτυρίας του με τη μαρτυρία άλλων μαρτύρων κατηγορίας αναφορικά με τον χρόνο πώλησης των ποτών προς αυτόν, η άρνησή του να παραδεκτεί πως κατά την διάρκεια προσωποκράτησής του ισχυρίστηκε μέσω του δικηγόρου του ότι κακοποιήθηκε βάνουσα κατά τη διάρκεια της κρατήσεώς του και οι δύο αντιφατικές καταθέσεις που έδωσε στην Αστυνομία γι' αυτή την υπόθεση.

Το Ανώτατο Δικαστήριο επέτρεψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

20 1. Τα στοιχεία που αναφέρονται πιο πάνω και που βασικά ήταν το μόνο αποδεικτικό υλικό της κατηγορούσης Αρχής όχι μόνο δεν αναλύθηκαν αλλά ούτε και αναφέρθηκαν στην πρωτόδικη απόφαση.

25 2. Ο Τζιαπούρας παραδέχτηκε κατά την αντεξέταση ότι έλεγε ψέματα στην πρώτη του κατάθεση.

3. Η εξήγηση της Δικηγόρου της Δημοκρατίας για την εμπλοκή του τρίτου κατηγορουμένου μόνο στην δεύτερη κατάθεση του εφεσείοντα δεν έχει καμμία βαρύτητα στην υπόθεση.

30 4. Το ζήτημα της κακοποίησης του κατηγορουμένου ηγέρθη για να καταδειχθεί στο Δικαστήριο ότι ο Τζιαπούρας δεν λέει την αλήθεια και όχι αν κακοποιήθηκε στην πραγματικότητα, κάτι που ήταν άσχετο με την διαδικασία της εκδικαζόμενης υπόθεσης.

35 5. Η πεποίθηση του Δικαστή πως ένας μάρτυρας λέει την αλήθεια δεν αρκεί να βεβαιώνεται αλλά και να αιτιολογείται με συγκεκριμένα στοιχεία της υπόθεσης όταν σ' αυτήν υπάρχουν γεγονότα που καθιστούν αναγκαία την αιτιολόγηση. Αυτό δεν έχει γίνει στην παρούσα υπόθεση στην οποία τα αντικειμενικά στοιχεία που προσκομίστηκαν καταδεικνύουν πως ο Τζιαπούρας έπρεπε να κριθεί αναξιόπιστος παρά την πεποίθηση του Δικαστού ότι αυτός είπε 40 ενώπιόν του την αλήθεια.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση γίνεται αποδεκτή.

*Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:**Περιστιάνης ν. Δημοκρατίας (1969) 2 Α.Α.Δ. 137.**Φλουρέντζου ν. Δημοκρατίας (1973) 2 Α.Α.Δ. 256.**Φουρή ν. Δημοκρατίας (1980) 2 Α.Α.Δ. 152.**Γιουρούγκης ν. Δημοκρατίας (1993) 2 Α.Α.Δ. 231.*

5

Έφεση εναντίον Καταδίκης και Ποινής.

Έφεση εναντίον της καταδίκης και της ποινής από τους Χαράλαμπο Ανδρέα Αεροπόρο, Ανδρέα Αντώνη Αεροπόρο και Πανίκο Αντώνη Αεροπόρο οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 8 Φεβρουαρίου, 1993 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 5719/92) στις κατηγορίες 1) διάρρηξης αποθήκης και κλοπή, κατά παράβαση των άρθρων 294(α) και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, 2) κλεπταποδοχής κατά παράβαση των άρθρων 306 (α) και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, και καταδικάστηκε από Α. Κορφιώτη Αν. Α.Ε.Δ. σε δύο χρόνια φυλάκιση στη δεύτερη κατηγορία.

10

15

Μιχ. Κυπριανού με Τ. Πούλο & Μ. Κυρμίζη (δ/δα) για τους εφεσεύοντες.

Μ. Παμπαλλή (κα) και Ε. Κλεόπα (κα), Δικηγόροι της Δημοκρατίας, και Μ. Νεοκλέους, Αστυνομικός Εισαγγελέας, για τους εφεσίβλητους.

20

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο αδελφός Δικαστής κ. Χρ. Αρτεμίδης.

25

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Οι τρεις εφεσεύοντες - κατηγορούμενοι, που είναι αδελφοί, αντιμετώπισαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού δύο κατηγορίες. Η πρώτη για διάρρηξη αποθήκης και κλοπή κατά παράβαση των άρθρων 294(α) και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 και η

30

δεύτερη για κλεπταποδοχή κατά παράβαση των άρθρων 306(α) και 20 του Ποινικού Κώδικα.

5 Οι κατηγορούμενοι δεν κλήθηκαν σε απολογία στην πρώτη κατηγορία γιατί το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε, πολύ ορθά, πως δεν προσκομίστηκε ίχνος μαρτυρίας που να τους συνδέει με αυτή. Κλήθηκαν όμως σε απολογία στη δεύτερη κατηγορία, και μετά το πέρας της ακροαματικής διαδικασίας, βρέθηκαν ένοχοι σε αυτή.

10 Δεν κρίνουμε σκόπιμο να επεκταθούμε στις λεπτομέρειες των γεγονότων της υπόθεσης. Ο λόγος θα φανεί παρακάτω. Είναι αρκετό να αναφέρουμε μόνο πως μεταξύ 9 και 12 Αυγούστου 1991, διαρρήχθηκε αποθήκη της Εταιρείας Βάσος Ηλιάδης Λτδ., στη Λεμεσό, από την οποία και κλάπησαν ποτά, συνολικής αξίας £29.473,56.

20 Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της διωκτικής αρχής οι κατηγορούμενοι είχαν στην κατοχή τους, μεταξύ 9/8/1991 και 26/3/1992, τα κλοπιμαία ποτά που διέθεσαν προς πώληση στον Αντρέα Τζιαπούρα, γνωστό ως "Αζίνα" (Μ.Κ.14).

25 Είναι αποδεχτό νομικό γεγονός πως η καταδίκη των κατηγορουμένων στηρίζεται εξ ολοκλήρου στη μαρτυρία του Τζιαπούρα, τον οποίο το Δικαστήριο έκρινε ως αξιόπιστο μάρτυρα και το περιεχόμενο της ενόρκου του καταθέσεως ως ορθό και αληθές. Κοινή είναι επίσης η θέση ότι ο μάρτυρας αυτός είναι συναυτουργός στο αδίκημα της κλεπταποδοχής γιατί γνώριζε, όταν αγόραζε από τους κατηγορουμένους και διέθετε αλλού τα ποτά, πως ήταν κλοπιμαία.

35 Το δικάσαν Δικαστήριο εφήρμοσε τη γνωστή νομολογία που άπτεται του ζητήματος της αξιολόγησης της μαρτυρίας συναυτουργού. Είναι καθιερωμένος κανόνας πως το Δικαστήριο μπορεί να στηριχθεί στη μαρτυρία συναυτουργού, χωρίς να αναζητήσει ενισχυτική μαρτυρία, εφόσον όμως προειδοποιήσει τον εαυτό του για τον κίνδυνο που συνεπάγεται μια τέτοια απόφαση. Η προειδοποίηση

δε αυτή πρέπει να αναγράφεται στην απόφαση, ώστε να επιβεβαιώνεται η πραγματική της ύπαρξη στη νοητική λειτουργία του Δικαστηρίου, που επέλεξε να ασκήσει με αυτό τον τρόπο τη δικαστική του ευχέρεια. Παράλειψη διατύπωσης της προειδοποίησης στην απόφαση την καθιστά ακυρώσιμη. (Περιστιάνης ν. Δημοκρατίας (1969) 2 Α.Α.Δ. 137, Φλουρέντζου ν. Δημοκρατίας (1973) 2 Α.Α.Δ. 256, Φουρή ν. Δημοκρατίας (1980) 2 Α.Α.Δ. 152 και Γιουρούκης ν. Δημοκρατίας (1993) 2 Α.Α.Δ. 231. 5

Στην κρινόμενη έφεση ο πρωτόδικος Δικαστής, αφού προειδοποίησε τον εαυτό του για τον κίνδυνο να στηριχθεί στη μάρτυρία του Τζιαπούρα, χωρίς να αναζητήσει ενίσχυσή της από άλλη μαρτυρία που να συνδέει τους εφεσείοντες με τη διάπραξη του αδικήματος, έκρινε πως μπορούσε να την αποδεχτεί ως ορθή και αληθή. Λέγει συγκεκριμένα επί του θέματος ο Δικαστής: 10

"Όμως, το κρίσιμο ερώτημα είναι αν στη συγκεκριμένη αυτή υπόθεση είτε στο Δικαστήριο την αλήθεια. Στο ερώτημα αυτό η απάντηση είναι καταφατική χωρίς κανένα δισταγμό." 15 20

Καταληκτική συνέπεια της αποδοχής της μαρτυρίας του Τζιαπούρα, σύμφωνα με την οποία και οι τρεις κατηγορούμενοι του επώλησαν και παρέδωσαν τα κλοπιμαία ποτά, ήταν η καταδίκη τους στη σχετική κατηγορία που αντιμετώπιζαν. 25

Οι λόγοι της εφέσεως, και η επιχειρηματολογία που ακούσαμε, συμπυκνώνονται σε μια και μοναδική εισήγηση, ότι το Δικαστήριο έσφαλε στην κρίση του αναφορικά με την αξιοπιστία του Τζιαπούρα, και συνεπώς η μαρτυρία του θα έπρεπε να απορριφθεί ως αναληθής. Συναφής με αυτά είναι και ο ισχυρισμός του δικηγόρου των εφεσείοντων πως πάνω στο κρίσιμο, και ουσιαστικά μοναδικό στοιχείο της υπόθεσης, δηλαδή της αξιοπιστίας του Τζιαπούρα, η απόφαση του Δικαστηρίου είναι παντελώς αναιτιολόγητη. Προχωρώντας δε εισηγήθηκε πως στην 30 35

εξεταζόμενη υπόθεση επιβαλλόταν υπό τις περιστάσεις ικανοποιητική και πλήρης αιτιολογία, ενόψει των αδιάσειστων στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, τα οποία καθιστούν τον Τζιαπούρα έκδηλα αναξιόπιστο μάρτυρα.

Οι παράγοντες και τα στοιχεία που, κατά την εισήγηση του δικηγόρου των εφεσεϊόντων, καθιστούν το μάρτυρα Τζιαπούρα αναξιόπιστο, πρόσωπο δηλαδή που δεν έχει καμιά εκτίμηση της αλήθειας, είναι:

10 (α) Η διάσταση της μαρτυρίας του με αυτή των μαρτύρων κατηγορίας Χωραΐτη (Μ.Κ.52), Γρηγορίου (Μ.Κ.30) και Μιχαηλίδη (Μ.Κ.38).

15 (β) Ειδικότερα η αντίθεση της μαρτυρίας του με άλλους μάρτυρες κατηγορίας, αναφορικά με το χρόνο πώλησης από αυτόν των ποτών και είσπραξης του τιμήματος.

20 (γ) Η άρνησή του να παραδεχθεί πως κατά τη δικαστική διαδικασία προσωποκράτησής του, όταν η Αστυνομία ερευνούσε την παρούσα υπόθεση, μέσω του δικηγόρου του ισχυρίστηκε πως κακοποιήθηκε βάνουσα κατά τη διάρκεια της κρατήσεώς του και,

(δ) Οι δύο αντιφατικές καταθέσεις που έδωσε στην Αστυνομία γι' αυτή την υπόθεση.

25 Είναι γεγονός πως η μακρά αντεξέταση του Τζιαπούρα από το δικηγόρο των εφεσεϊόντων, περιεστράφη κατά κύριο λόγο γύρω από τα πιο πάνω ζητήματα. Όμως, και όπως θα φανεί πάρα κάτω, τα στοιχεία αυτά στη μαρτυρία του, που, επαναλαμβάνουμε, ήταν το μόνο αποδεικτικό υλικό που διέθεσε η Κατηγορούσα Αρχή, όχι μόνο δεν
30 απετέλεσαν αντικείμενο οποιασδήποτε ανάλυσης, αλλά ούτε καν αναφοράς στην απόφαση του πρωτόδικου Δικαστή. Η μόνη αιτιολογία που δόθηκε, για την αποδοχή της μαρτυρίας του Τζιαπούρα, και που ουσιαστικά συνιστά όλη την αιτιολογία της απόφασης, τη βρίσκουμε στο πιο

κάτω απόσπασμα:

"Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι σε όλα τα ουσιώδη σημεία η μαρτυρία του είναι αληθινή και ότι είναι ακριβής όσο το επέτρεπε η μνήμη του κάτω από τα γεγονότα και περιστάσεις της υπόθεσης. Κάποια διάσταση μεταξύ των καταθέσεων του ως του χώρου τοποθέτησης των ουίσκυ, η οποία όπως ο μάρτυρας εξήγησε απέφυγε αρχικά να αναφέρει, ήτο για να μην μπλέξει την αδελφή του, ευρίσκω εν όψει της υπόθεσης ότι είναι και φυσική και λογική και εν πάση περιπτώσει δεν αλλοιώνει την ουσία και το τελικό συμπέρασμα."

Δεν θα ασχοληθούμε με όλα τα σημεία που εντόπισε ο δικηγόρος των εφεσεϊόντων για να θεμελιώσει την εισήγησή του πως εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε τον Τζιαπούρα ως μάρτυρα της αλήθειας. Θα σταθούμε στα πιο σημαντικά για να δείξουμε γιατί συμφωνούμε με αυτή την εισήγηση.

Ο Τζιαπούρας έδωσε δύο καταθέσεις στην Αστυνομία. Την πρώτη στις 28/3/1992 (τεκμήριο 8) και τη δεύτερη 4/4/1992 (τεκμήριο 55). Η δικηγόρος της εφεσίβλητης Δημοκρατίας δέχτηκε ότι υπάρχει σοβαρή διαφορά μεταξύ των δύο αυτών καταθέσεων.

Επισημαίνουμε αμέσως πως στην πρώτη κατάθεση ο Τζιαπούρας δεν αναφέρεται καθόλου στον τρίτο κατηγορούμενο, τον οποίο εμπλέκει όμως στη δεύτερη κατάθεση. Μεγάλο μέρος της δεύτερης κατάθεσης είναι ταυτόσημο, σχεδόν αντιγραφή, της πρώτης. Η δεύτερη αρχίζει και διαφοροποιείται από την πρώτη από ένα σημείο, και με τέτοιο τρόπο, που να δένεται η υπόθεση εναντίον των κατηγορουμένων καλύτερα, και όπως είπαμε ήδη, να εμπλέκεται στην υπόθεση και ο τρίτος. Στη δεύτερη δε κατάθεση δεν αναφέρεται πως δίδεται σαν συνέχεια ή ως συμπληρωματική ή επεξηγηματική της πρώτης. Αποτελεί απλά μία δεύτερη εκδοχή, χωρίς οποιαδήποτε εξήγηση ή σχόλιο από το μάρτυρα.

- Η ένορκη μαρτυρία του Τζιαπούρα συνάδει με τη δεύτερη του κατάθεση (τεκμήριο 55). Ο ίδιος παραδέχτηκε κατά τη διάρκεια της αντεξέτασης πως το περιεχόμενο της πρώτης του κατάθεσης είναι αναληθές. Σε πολλές και άλλες 5 πάλληλες ερωτήσεις του δικηγόρου των εφεσειόντων, πάνω σε συγκεκριμένα γεγονότα που αναφέρει στην πρώτη του κατάθεση, ο Τζιαπούρας δεχόταν ότι έλεγε ψέματα. Και αυτό παρά το γεγονός πως στην εναρκτήρια παράγραφο της πρώτης του κατάθεσης βεβαιώνει πως ο,τι 10 έλεγε ήταν η αλήθεια για να ελαφρύνει τη συνείδησή του και να βρει τον παλιό του εαυτό. Όπως έχουμε αναφέρει, ούτε ο ίδιος εξηγεί στη δεύτερή του κατάθεση γιατί εφεύσθη στην πρώτη, αλλά και το σοβαρότερο, μήτε το Δικαστήριο ασχολείται με αυτό το ζήτημα. Αναφορικά δε με το 15 κεφαλαιώδες θέμα, δηλαδή της εμπλοκής του τρίτου κατηγορούμενου στη δεύτερη του κατάθεση, η ίδια η δικηγόρος της Δημοκρατίας προσπάθησε να δώσει τη δική της εξήγηση, λέγοντας πως ο μάρτυρας δεν ενέπλεξε τον τρίτο κατηγορούμενο στην πρώτη του κατάθεση γιατί, όπως είπε 20 την ιστορία στην πρώτη κατάθεση, θα μπορούσε με ασφάλεια να μην αναφερθεί σ' αυτή ο τρίτος κατηγορούμενος, και έτσι να μην υπάρξει ρήγμα στη συνοχή των ισχυρισμών του. Τον πρόσθεσε όμως με ασφάλεια στη δεύτερη του κατάθεση. Βέβαια αυτή είναι η εξήγηση που δίδει η δικηγόρος της Δημοκρατίας, αλλά, και για τη συζήτηση του 25 επιχειρήματος μόνο, αν έκαμνε ο Τζιαπούρας τέτοιο συλλογισμό, αυτό θα έδειχνε στα σίγουρα άνθρωπο δόλιο, όχι έντιμο και αξιόπιστο. Επαναλαμβάνουμε όμως, πως σχολιάζουμε μόνο την εξήγηση της δικηγόρου της Δημοκρατίας, η οποία δεν έχει καμιά βαρύτητα στην υπόθεση.
- 30 Ρωτήθηκε επίσης στην αντεξέταση αν υπέβαλε μέσω του δικηγόρου του στο Δικαστήριο που εξέταζε την αίτηση προσωποκράτησης του παράπονο κακοποίησης του. Οι απαντήσεις του κυμάνθηκαν μεταξύ "όχι" και "δεν γνωρίζω". Κατατέθηκε ως τεκμήριο το σχετικό πρακτικό της 35 διαδικασίας, από το οποίο φαίνεται καθαρά πως ο δικηγόρος του παραπονέθηκε στο Δικαστήριο ότι ο Τζιαπούρας κακοποιήθηκε βάνουσα, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό που

το συμβούλευσε ο ίδιος να παραδεχτεί οτιδήποτε στην Αστυνομία για να γλυτώσει τη σωματική του ακεραιότητα και υγεία. Επέδειξε μάλιστα στο Δικαστήριο ένα ματωμένο πουκάμισο, και διάφορα μέρη του σώματός του, που κατά τον ισχυρισμό του έφεραν τα ίχνη κακώσεων. Ο Τζιαπούρας αρνήθηκε πάλιν πως ο δικηγόρος του υπέβαλε στο Δικαστήριο, στην παρουσία του, τέτοιο παράπονο και ισχυρίστηκε πως εν πάση περιπτώσει δεν άκουε λόγω της σύγχυσης που βρισκόταν, ή και αν υπέβαλε τέτοιο παράπονο ο δικηγόρος του, ο ίδιος δεν γνώριζε. 5 10

Το πρωτόδικο Δικαστήριο προβαίνει σε ένα σύντομο σχόλιο πάνω σε αυτό το ζήτημα, που δείχνει όμως ότι παρεξήγησε το σκοπό που ηγήθη τέτοιο θέμα στην αντεξέταση. Λέγει συγκεκριμένα ο Δικαστής: 15

"Είναι γεγονός ότι όπως φαίνεται από το πρακτικό του Δικαστηρίου ημερομηνίας 2/4/1992, το οποίο επετράπη να κατατεθεί σαν τεκμήριο, εν όψει των ισχυρισμών αυτών διευτώθη παράπονο από τον δικηγόρο του Ανδρέα Τζιαπούρα για κακοποίηση. Εξέτασα όλα τα διαμειφθέντα πλην όμως δεν εδόθη καμιά περαιτέρω συνέχεια ή εξεδόθη οιονδήποτε πόρισμα ώστε να μπορώ να κρίνω το αληθές ή μη και πόση σημασία έχει ως προς την αλήθεια του περιεχομένου των καταθέσεων." 20 25

Μα το ζήτημα ηγήθη για να καταδειχθεί στο Δικαστήριο η κακή ποιότητα του Τζιαπούρα ως μάρτυρα της αλήθειας. Με λίγα λόγια να αποδειχθεί πως ήταν ψεύτης, όχι αν κακοποιήθηκε στην πραγματικότητα, κάτι που δεν αφορούσε τη διαδικασία της υπόθεσης που εκδικαζόταν, της παρούσας δηλαδή. Το σοβαρό ζήτημα είναι ότι ο Τζιαπούρας αρνήθηκε πως, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσωποκράτησής του ενώπιον του Δικαστηρίου ο δικηγόρος του προέβη σε αυτό το παράπονο, που πήρε μάλιστα αρκετό μέρος της διαδικασίας για να διατυπωθεί και χρησιμοποιήθηκαν μελανά χρώματα για την περιγραφή του. Και ένας βέβαια μπορεί να υποθέσει πως η άρνηση 30 35

του Τζιαπούρα να δεχθεί ότι ο δικηγόρος του υπέβαλε τέ-
τοιο παράπονο, ή να προφασίζεται πως δεν άκουσε τίπο-
τε, έγινε για να αποφευχθεί εκ των προτέρων οποιοσδήποτε
5 ισχυρισμός, πως η δεύτερη κατάθεσή του στην Αστυ-
νομία ήταν προϊόν της κακοποίησής του.

Ο πρωτόδικος Δικαστής, που δίκασε με υπομονή την
υπόθεση και εξέδωσε μιά μακροσκελή απόφαση, λέγει
στην ουσία, και εν πάση ειλικρινεία, γιατί καταδίκασε
10 τους εφεσείοντες. Χρησιμοποιούμε τα ίδια του τα λόγια:
"Η πεποίθησή μου ότι είτε την αλήθεια" (ο Τζιαπούρας
δηλαδή), "είναι τόσο ισχυρή ώστε ευρίσκω ότι μπορώ να
βασιστώ πάνω στη μαρτυρία του χωρίς την αναζήτηση
15 οποιασδήποτε ενισχυτικής μαρτυρίας".

Ανοίγουμε εδώ μια παρένθεση για να πούμε πως από
ενδελεχή μελέτη που έχουμε κάμει του πρακτικού της
δίκης διαπιστώνουμε πως δεν υπάρχει οποιαδήποτε άλλη
μαρτυρία που να αποδεικνύει την ενοχή των κατηγορου-
20 μένων. Η πεποίθηση του Δικαστή πως ένας μάρτυρας
λέγει την αλήθεια, ασφαλώς είναι το καλύτερο εχέγγυο της
ετυμηγορίας του. Η πεποίθηση όμως αυτή δεν αρκεί να βε-
βαιώνεται αλλά και να αιτιολογείται με συγκεκριμένα
στοιχεία της υπόθεσης όταν σ' αυτήν υπάρχουν γεγονότα
25 γίνει στην εξεταζόμενη υπόθεση. Ο Δικαστής είχε μεν την
πεποίθηση πως ο Τζιαπούρας είτε ενώπιόν του την αλή-
θεια, αλλά τα αντικειμενικά στοιχεία που προσκομίστη-
καν, και που έχουμε απαριθμήσει, καταδεικνύουν πως ο
Τζιαπούρας δεν έπρεπε να θεωρηθεί μάρτυρας της αλή-
30 θειας, αλλά αντίθετα αναξιόπιστος.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση γίνεται αποδεκτή.

Οι εφεσείοντες απαλλάσσονται και αθωώνονται της
κατηγορίας.

Η έφεση επιτρέπεται.